

ကန္တာရအဝှမ်း ပန်းပွင့်ခဲ့ပြီ

ဉာဏ်ဦးမောင်

သွားခဲ့တဲ့ ခရီးရဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် တောတွေ တောင်တွေအကြောင်း ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခရီးစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် Hoover Dam အကြောင်းဆီ ရောက်လာပြီပေါ့။ တစ်ချိန်က Boulder Dam လို့ အမည်တွင်ခဲ့တဲ့ ဒီဆည်က ခုတော့ ဟူးဗားဒမ်ရယ်လို့ တရားဝင်အမည် တွင်နေပါပြီ။ ဟူးဗားဒမ်ရယ်လို့ အမည်ပေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားဖွယ်တွေရှိခဲ့ပေမယ့် ဆည်ရဲ့အကျိုးရလဒ်အပေါ်မှာတော့ ငြင်းဆိုသူ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒီဆည်ကို အမှီပြုလို့ လယ်ကွင်းပြင်တွေ မြစ်မီးရောင်တောက်နေခဲ့သလို မြို့ရွာတွေလည်း မီးထိန်ထိန်လင်းလက်စေခဲ့ပါပြီ။

တောတောင်တွေအကြောင်းရေးနေခဲ့လို့ တောတောင်မဟုတ်တဲ့ ဒီဆည်အကြောင်းက တမျိုးဖြစ်ဟန် ထင်ရပေမယ့်လည်း တကယ်တော့ ဆည်ဆိုတာကလဲ တောတောင်မြစ်ချောင်းတွေနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေတဲ့ အရာတစ်ခုပါ။ ရေမြေဒေသကို အမှီပြုကာ တည်ဆောက်ရတဲ့ ဆည်ဆိုတာ ရေမြေဒေသက ဆည်တစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ အခွင့်မသာစေဘူးဆိုလျှင် ဘယ်မှာ ဆည်ဆိုတာ ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလဲ။

ခုမှသာ ဟူးဗားဆည်အကြောင်း ရေးဖြစ်ပေမယ့် ဒီဆည်ကိုရောက်ခဲ့တာက ဒါပါဆို လေးကြိမ်မြောက်။ ဟူးဗားဆည်က အမေရိကရဲ့ သမိုင်းဝင် တစ်နေရာလေ။ နီဗားဒါပြည်နယ်နဲ့ အရီဇိုးနား နှစ်ပြည်နယ်ရဲ့ နယ်စပ်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီဆည်က အရီဇိုးနား၊ နီဗားဒါနဲ့ ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်သုံးခုမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူသန်းပေါင်းများစွာရဲ့ နေ့စဉ်လူမှုဘဝမှာ အလွန်အရေးပါတဲ့ အခန်းမှာ ရှိနေတာပါ။ ဒီဆည်က ရေကိုသောက်၊ ဒီဆည်က မီးကိုသုံး၊ ဒီဆည်က ရေနဲ့ပဲ သစ်ပင်ပန်းမာလ်တွေ ရှင်သန်နေနိုင်တာမို့ ဒီပြည်နယ်သားတွေအတွက် အသက်သွေးကြောပမာ အရေးကြီးလှပါတယ်။

ဆည်ကြီးပြီးကတည်းက လေ့လာလိုသူတွေ လေ့လာနိုင်အောင် ခွင့်ပြုပေးခဲ့လို့ လာရောက် လေ့လာသူတွေဟာ တစ်နှစ်မှာ တစ်သန်းနီးပါး ရှိပါတယ်တဲ့။ လေ့လာသူတွေအနေနဲ့တော့ အပေါ်ယံလွှာ မြင်ရတဲ့ မျှော်စင်ကြီးလေးခု၊ ရေပိုလျှံပေါက်တွေနဲ့ လျှပ်စစ်ထုတ်လုပ်တဲ့ အဆောက်အဦများကပင်လျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေမှာပါ။ ဆည်ကြီးတည်ဆောက်ထားပုံက မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာနည်းပညာရဲ့ လှပဆန်းကြယ်ခြင်းနဲ့ ထယ်ဝါခန်းနားမှုကို အချိုးညီပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အနုပညာမြောက် လက်ရာတစ်ခုအဖြစ်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင်မှာပါ။ ဒါတွင်မက ဆည်

တွင်းအောက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကြီးမားတဲ့ဂျင်နရေတာ စက်ယန္တရားများကိုလည်း အံ့မခန်းဖွယ် တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဗဟုသုတအဖြစ် ထည့်ပြောရလျင်ဖြင့် (၁၇) လုံးရှိတဲ့ ဒီဂျင်နရေတာများရဲ့ စက်တလုံးစီကနေ အိမ်တစ်သောင်းရဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါတယ်တဲ့။ လေးဘီလီယန်ကီလိုဝပ်နာရီ လျှပ်စစ်အားက အိမ်ထောင်စုပေါင်း ငါးသိန်းရဲ့ လျှပ်စစ်လိုအပ်ချက်ကို လုံလောက်စေပါတယ်တဲ့လေ။ ဒီဆည်က အလှူခံစားလို သူတွေအတွက်ရော၊ ဘဝစံစားသူတွေအတွက်ရော အကျိုးများစေတာပါ။

အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ အနဲကြီးမားဆုံးဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေးပျက်ကပ်ခေတ် (Great Depression) ဖြစ်တဲ့ ၁၉၃၀ ကျော် နှစ်များမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဒီဆည်ကြီးမှာ အဲဒီအချိန်ကတော့ ဆွေးနွေးငြင်းခုံစရာများနဲ့ ပြည့်နှက်နေမယ်ဆို တာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပါဘူး။ စီးပွားရေးပျက်ကပ်မှာ ဟူးဗားဒ်စ် စီမံကိန်း အလုပ်အကိုင်အတွက် နိုင်ငံအဝှမ်း ကနေ မျှော်လင့်ချက်အသီးသီးနဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြသူတွေရဲ့ နောက်ဆွယ်က ဝမ်းနည်းဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေ လည်း ဟူးဗားရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းကို ဖတ်ကြည့်လျင်တော့ အထင်းသား မြင်နိုင်မှာပါ။ ၁၉၃၁ ခုကနေ စတင် တည်ဆောက်ခဲ့တာ ၁၉၃၆ မှာမှ အပြီးသတ်ခဲ့လို့ မျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုပြီးမြန်မြန်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါ တယ်တဲ့။ ခက်ခဲပြီးအန္တရာယ်များတဲ့ တောင်ကြားနေရာမှာ အဲဒီအချိန်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးဆည်ကြီး တစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့တာ အမေရိကန်တွေအဖို့ အလွန်ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာပါ။ ခုတိုင်လည်း နည်းပညာကြွယ်ဝမှု အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအဖြစ် ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ထယ်ဝါစွာ ရပ်တည်နေဆဲပါ။ ချောက်မဲ (Black Canyon) ဆိုတဲ့ ချောက်ကြားမှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီဆည်က ခုတော့လည်း ချောက်ကြားတစ်ခု ရေပြာပြာ ရေပြင်လွှာကျယ် ကျယ်က ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့ပြီမို့ အပြာရောင်တောင်ကြား (Blue Canyon) လို့တောင် ခေါ်ရမလို့ပါ။ ဆည်ကြီးရဲ့ ရေ လှောက်တစ်ဖြစ်တဲ့ မိဒီရေကန်ရဲ့ ရေပြာပြာကနေ ကောင်းကင်ကို ပြန်လည်အရောင်ဟပ်နေလို့ ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံး လဲ့လဲ့ပြာစင် ဖြစ်နေတာကို သင်သာသဘာဝဝန်းကျင်ကို အမှတ်ပြုတတ်သူတစ်ဦးဆိုလျင်တော့ သတိထားမိမှာ မလွဲပါဘူး။

ဆည်ကြီးရဲ့ အမြင့်က ၇၂၆ ပေ၊ အခြေက ပေ ၆၆၀ ထူပြီး ထိပ်မှာက ၄၅ ပေကျယ်ပါတယ်။ ဒီဆည်ကြီးပေါ်ကို တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားအစီးပေါင်း နှစ်သောင်းခန့်ဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိတယ်ဆိုတော့ ဆည်ကြီးက တံတားကြီး တစ်ခုတာဝန်ကိုလည်း ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ ဆည်မှာ သုံးစွဲထားတဲ့ အင်အားတွေကို (၁၆) ပေကျယ်ပြီး (၈) လက်မထူတဲ့ အဆင့်မီ အဝေးပြေးလမ်းမတစ်ခု တည်ဆောက်မယ်ဆိုလျှင် အမေရိကန် အနောက်ဖျား ဆန်ဖရန် စစ္စကိုကနေ အရှေ့ဖျားက နယူးယောက်မြို့အထိ ရှည်လျားတဲ့ ဖရီးဝေး လမ်းတစ်လမ်း တည်ဆောက်နိုင်ပါတယ် တဲ့။ မျဉ်းဖြောင့်ဆွဲရင် ၂၆၀၀ ခန့် ဝေးတဲ့မြို့နှစ်မြို့၊ ကားလမ်း အကွာအဝေးမှာတော့ မိုင် ၂၉၀၀ ဝေးသမို့ ဆည် မှာသုံးတဲ့ အင်အားထု ပမာဏဟာ မိုင် ၂၉၀၀ ရှည်လျားတဲ့ လမ်းမတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာ ဖြစ်မှာပဲလို့ ယူဆပါတယ်။

၁၉၃၁ ခုကနေ ၁၉၃၆ ခုနှစ်အတွင်း တည်ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ ဒီဆည်ကြီးမှာ မတော်တဆ သေကြေပျက်စီးရတဲ့ သူပေါင်းက ၉၆ ယောက်ရှိခဲ့ပါတယ်တဲ့။ အများထင်သလို ဒီဆည်ကြီးအတွင်းမှာ မြှုပ်နှံထားသူဆိုလို့ တစ် ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆည်ကြီးရဲ့ ဧည့်သည်အများစု လည်ပတ်ရာတစ်နေရာရဲ့ ကျောက်နံရံမှာတော့ ဆည်ကြီးတည်ဆောက်စဉ်အတွင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ကြသူတွေကို ကြေးပြားနဲ့ အမှတ်တရဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်း ကမည်းထိုးထားတာကိုတော့ ဟူးဗားကို သင်ရောက်ရင်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရမှာပါ။ မှတ်တမ်းမှာရေး ထားတဲ့ "ဒီမြင့်မြတ်တဲ့ လူသားတွေဟာ ပူပြင်းတဲ့ကန္တာရကြီးကို ပန်းတွေပွင့်လာစေဖို့ သူတို့အသက်တွေကို

စတေးပေးဆပ်သွားခဲ့ကြတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံကြီးနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေက သူတို့ကို ထာဝရ အမှတ်ရနေကြပါလိမ့်မယ်။ ဆည်ကြီးတည်ဆောက်ရာမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ကြီးတဲ့ လုပ်သားတွေနဲ့ ဆည်ကြီး တည်ဆောက်ဖို့ အမြင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ စဉ်းစားလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေအားလုံးကိုလည်း အမေရိကန်အားလုံးက အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူးတင်စွာ သတိရနေကြမှာပါ။" ဆိုတဲ့ စာတမ်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကောင်းကောင်း ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့ပါ တယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဂုဏ်ပြုထိုက်သူတွေကို ဂုဏ်ပြုခြင်းဆိုတာ လူယဉ်ကျေးတို့ရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဓလေ့အစဉ် အလာပဲလေ။

တစ်ချိန်က ကန္တာရဖြစ်ခဲ့တဲ့ နယ်မြေတွေမှာ ခုတော့ လယ်ယာစိုက်ခင်းတွေ၊ သစ်သီးသစ်ခြံတွေနဲ့ စိမ်းလန်း စို ပြည်လာခဲ့သလို ရောင်စုံပန်းမာလ်တွေနဲ့ ဖူးပွင့်မြိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပြီ။ ကန္တာရကို ပန်းပွင့်စေရုံသာမက အမှောင်ည တွေကိုလည်း ထိန်ထိန်ဝင်းပစေနိုင်ခဲ့ပြီလေ။ သဘာဝရဲ့ အလှတရားအားကို လူသားတို့ရဲ့ ဉာဏစွမ်းပကားအားနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အကျိုးရလဒ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်ခဲ့ပုံဟာ လူသားစွမ်းရည်အတွက် ရုဏ်ယူကျေနပ်ဖွယ်ပါ။ ဒီဆည်ကြီးတည်ဆောက်ရာမှာ အဓိကအခန်းကဏ္ဍမှာပါဝင်တဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ သုံး ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက် သမတကြီး ဟားဗတ်ဟူးဗားရဲ့ စကားကိုလည်း နားထဲမှာ ကြားယောင်လာမိပါတယ်။ "ပင်လယ်ပြင်ထဲကို အလဟဿစီးဝင်သွားမယ့် ဒီကော်လိုရာဒို မဟာမြစ်ထဲကရေတွေကို ခုတော့ လူသားတွေ က သယ်ယူကာ အသုံးပြုကြတော့မယ်။ အသိဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ကာ လက်တွေ့ကျတဲ့ လုပ်ဆောင်မှုနဲ့အတူ ဒီနေရာ ဒေသမှာ ခုလိုဆည်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ခြင်းက လူယဉ်ကျေးမှုကို တစ်ဆင့်တိုးတက် မြှင့်တင်လိုက်ခြင်း ပါ။ ဒီတန်ဖိုးတွေ ပြန်ပွားခြင်းဟာ လူသားတွေ ဘဝပျော်ရွှင်မှုအတွက် ရေတွက်ပိုင်းဖြတ်လို့ မရနိုင်တဲ့အရာတွေ ပါ။" လူယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အခြေခံဖြစ်တဲ့ သောက်ရေသုံးရေနဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို ဟူးဗားဆည်က ဖြည့်ပေးနေ တာမို့ ယဉ်ကျေးမှု တဆင့်တိုးစေခြင်းဆိုတဲ့ သမတကြီးရဲ့ စကားဟာ မှတ်သားစရာပါ။ ဟူးဗားက နီဗားဒါ၊ အရီ ဇိုးနားနဲ့ ကာလီဖိုးနီးယားတောင်ပိုင်းသားများစွာရဲ့ နေ့စဉ်လူမှုဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလို့ ဆိုနိုင်မှာပါ။

တချိန်တခါက ခြောက်ခန်းခဲ့တဲ့ နယ်မြေဒေသတွေလည်း ဆည်ရဲ့ရေလှောင်ကန်ကနေ ရေအစိုဓာတ်ပေးခဲ့လို့ အသီးတွေနဲ့စိုပြေ၊ အရွက်တွေနဲ့စိမ်းလန်း၊ ပန်းတွေနဲ့ ဝေဖြာလန်းဆန်းတဲ့ နယ်မြေတွေလည်း ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါတွင်မက ဟူးဗားဆည်ကရေကိုရလို့ ပါလို ဗာဒီတောင်ကြား (the Palo Verde Valley)၊ ကော်လိုရာဒိုမြစ် အင်ဒီယန် သီးသန့်နယ်မြေ (the Colorado River Indian Reservation) ၊ အရီဇိုးနားပြည်နယ်ရဲ့ ယူမနဲ့ ဂီလာ စီမံကိန်း (the Yuma and Gila Projects in Arizona) ၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ရဲ့ အင်ပီရီယယ် နဲ့ ကိုရိုလာ တောင်ကြား (the Imperial and Coachella valleys in California) စတဲ့ ဒေသတွေမှာလည်း တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးကာ လှပဝေဆာလို့ နေခဲ့ပါပြီ။ ဆည်တွေက ကန္တာရအရိုင်းတောတွေကို အသီးအပွင့်တွေနဲ့ ယဉ်ပါးဝေဆာ စေနိုင်သလို အရိုင်းသဘာဝတောတောင်တွေ သာယာနေမှလည်း ဆည်တွေဖြစ်တွေ ရေပြည့်စေမှာမို့ အယဉ် တွေ ရှင်သန်ဖွံ့ထွားလာစေမှုနဲ့အတူ အရိုင်းတွေကိုလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုပေလိမ့်မယ်။ ဒါမှသာ အချိုးတကျ ညီညွတ်မျှတစွာ ကမ္ဘာလောကြီး လှပပေလိမ့်မယ်။

တခါခါမှာ ဆည်တွေတည်ဆောက်လို့ မြို့ရွာတွေ ရွှေ့ပြောင်းကြရ။ လူတွေရဲ့ လုပ်ကွက်တွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြရ လို့ ဘဝပျက်ကြရတာတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ စနစ်တကျ လေ့လာတွက်ချက်မှု မရှိပဲ ပြုလုပ်တတ်ကြတာ ကြောင့်လည်း ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးဖြစ်စေတဲ့ တည်ဆောင်ခြင်းတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒီဟူးဗားဆည် ကတော့ လူသားပေါင်းများစွာရဲ့ ဘဝတွေကို ဖွံ့ထွားတိုးတက်စေနိုင်ခဲ့သလို ကမ္ဘာမြေကြီးကိုလည်း စိမ်းလန်း စိုပြေစေခဲ့ပါတယ်။ ကော်လိုရာဒိုမြစ်ကို ကာဆီးကာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီဆည်က မိဒ် ရေကန်ကြီးကို ဖြစ်

ပေါ်စေခဲ့တယ်။ ဒီရေကန်ထဲမှာပဲ လှေလှော်၊ ရွက်တိုက်၊ ရေကူး၊ ရေပေါ်အပန်းဖြေအိမ်မှာနား၊ ငှားမျှား။ လမ်း
လျှောက်စတဲ့ အပန်းဖြေဖွယ်ရာတွေကိုလည်း လုပ်နိုင်ကြတယ်။

သင်ကတော့ သိချင်မှ သိမယ်။ သိခဲ့လျင်တောင်မှ သတိရချင်မှ ရမယ်။ တကယ်လို့ သင်ဟာ အနာဟိုင်မှာရှိတဲ့
ဒစ္စနေလင်းဒါ၊ ဆန်ဒီယေဂိုးက ဆီးဝါလ်မှာရှိတဲ့ ရေဖောင်တိန်ပိုက်ခေါင်းလေး တစ်ခုကနေ အမောပန်းပြေ ရေ
သောက်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ကော်လိုရာဒိုမြစ်ကို ဆည်ထားတဲ့ ဟူးဗားရဲ့ ရေလှောင်ကန် မိဒီရေကန် (Lake
Mead) က လာတဲ့ ရေကိုသောက်နေခြင်းပါ။ မိုင်သုံးရာအဝေးကနေ သင့်ကိုအခွမ်းပြေစေဖို့ အပြေးလေးလာပြီး
အားကူပေးတဲ့ ရေအေးအေးလေးတွေလေ။ ဟူးဗားနဲ့စပ်တဲ့ မှတ်သားဖွယ်လေးတွေကို ပြောပြဖို့ ကိုယ့်မှာ အများ
သားပါလေ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာတော့ ဒီလောက်နဲ့ နားမှတော်မယ်ထင်ပါတယ်။

ကိုယ်ကတော့ ၂၀၁၀ ရဲ့နွေရာသီ ခရီး
အဖြစ် နီဗားဒါ၊ အရီဇိုးနားနဲ့ ယူထပြည်
နည်သုံးခုကို လေးညီအိပ် ငါးရက်ခရီး
သွားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာတိုလေးတွေက
တော့ ကိုယ်ရောက်ရှိခဲ့တဲ့ နေရာတွေရဲ့
အမှတ်ရဖွယ် မြင်ကွင်းကျယ်ကို အပေါ်
ယံ အမြင်နဲ့ပဲ ကိုယ်မြင်သမျှကို အခြေခံ
ပြီး ကိုယ်ခံစားမိသမျှ ရေးသားလိုက်တာ
ပါ။ နက်ရှိုင်းတဲ့ သမိုင်းနောက်ခံတွေ၊
အံ့ဖွယ်ဆန်းပြားတဲ့ အမိမြေကမ္ဘာရဲ့
တကယ့်အလှတွေကိုတော့ ဒီလောက်
ရေးပြရုံနဲ့တော့လည်း ဘယ်မှာပြည့်ဝ

ကုန်စင်နိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်ပြီး တစ်ယောက်ထဲရဲ့ အမြင်နဲ့တင်ပြတဲ့ ဒီအမြင်ကလည်း ဘယ်မှာ စုံလင်တဲ့အမြင်
တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သို့ပေမယ့် ခုလို မပြည့်မစုံတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စာတို အပိုင်းစလေးတွေကို ဖတ်ပြီး အမိမြေကမ္ဘာကို
စိတ်ဝင်စားကာ ရေမြေသဘာဝ အလှတရားကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်တဲ့စိတ် အနည်းငယ်လေးမျှ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်
ကိုပဲ ကိုယ်ကတော့ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူနေမိမှာပါ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ အနည်းငယ်မျှသော မြေကမ္ဘာချစ်စိတ်တွေ စုပေါင်းခဲ့မယ်ဆိုရင်ကိုပဲ လူသန်းပေါင်း
မှီတင်းနေထိုင်တဲ့ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ချစ်စိတ်တွေက တောင်တွေ တောတွေ သမုဒ္ဒရာကြီးတွေမက ကြီးမား
လာမှာပါ။ ချစ်တတ်တဲ့စိတ်၊ ကြင်နာတတ်တဲ့စိတ်၊ ညှာတာစာနာတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီး
ကို တည်ဆောက်ကြမယ်ဆိုလျှင် ဒီကမ္ဘာမြေကြီးက ပိုမိုငြိမ်းချမ်းလာပြီး နေပျော်ဖွယ် ကမ္ဘာကြီးဖြစ်လာမှာ မလွဲ
ပါဘူး။ သစ်တောတွေလည်း စိမ်းလန်း၊ မြစ်ပြင်တွေလည်း ကြည်လင်၊ ပန်းမာလ်တွေလည်း လှပဝေဆာစွာ
ပွင့်ဖူးနေတဲ့ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးမှာ ငှက်လေးတွေလည်း လွတ်လပ်စွာတွန်းကျူး၊ လိပ်ပြာလေးတွေလည်း ရောင်စုံ
ပန်းလေးတွေပေါ်မှာ တောင်ပန်လေးတွေလှုပ်ခတ်လို့ ဘယ်လောက်သာယာညွတ်နူးဖွယ် ကောင်းလိုက်လေ
မလဲ။ လှပတဲ့ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုဖြစ်ဖို့ လူသားအသီးသီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ သဘာဝတရားကို ချစ်တတ်စိတ်ကလေး ထား
တတ်တာက စကြရမှာပါ။ ကဲ လာပါလေ၊ ချစ်ကြရအောင်ပါ။ ။